YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)
7 päivänä toukokuuta 1998 *

Asiassa C-239/97,

Irlanti, asiamiehenään Chief State Solicitor Michael A. Buckley, avustajanaan asianajaja Paul Gallagher, SC, ja barrister-at-law Niamh Hyland, prosessiosoite Luxemburgissa Irlannin suurlähetystö, 28 route d'Arlon,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Peter Oliver, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että komission 16.4.1997 tekemä päätös C(97) 693, joka koskee Euroopan yhteisön rakenteellista tukea koskevan ohjelman tavoitteen 1 piirissä Irlannille vuosiksi 1989—1993 Irlannin matkailun edistämisohjelmalle 1989—1993 Euroopan aluekehitysrahastosta saatavan rahoituksen supistamista ja jolla muutetaan komission 21.12.1989 tekemää päätöstä C(89) 2258/7, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission 17.12.1993 tekemällä päätöksellä C(93) 3769, kumotaan,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet sekä tuomarit D. A. O. Edward ja L. Sevón (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Irlanti on yhteisöjen tuomioistuimeen 30.6.1997 jättämällään kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 16.4.1997 tehdyn komission päätöksen C(97) 693, joka koskee Euroopan yhteisön rakenteellista tukea koskevan ohjelman tavoitteen 1 piirissä Irlannille vuosiksi 1989—1993 Irlannin matkailun edistämisohjelmalle 1989—1993 Euroopan aluekehitysrahastosta saatavan rahoituksen supistamista ja jolla muutetaan komission 21.12.1989 tekemää päätöstä C(89) 2258/7, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission 17.12.1993 tekemällä päätöksellä C(93) 3769.

2 Komissio teki 28.7.1997 jättämällään hakemuksella työjärjestyksen 91 artiklan 1 kohdan mukaisen oikeudenkäyntiväitteen siitä, että kanne on nostettu liian myöhään. Se vaati lisäksi, että Irlanti velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

3 Komissio väittää, ettei kannetta ole nostettu perustamissopimuksen 173 artiklan viidennen kohdan mukaisessa kahden kuukauden määräajassa. Koska kanteen kohteena oleva päätös on annettu kantajana olevalle valtiolle tiedoksi 17.4.1997, tämä kahden kuukauden määräaika, jota irlantilaisten kantajien osalta pidennetään työjärjestyksen 81 artiklan 2 kohdan mukaisesti pitkien etäisyyksien vuoksi kymmenellä päivällä, on päättynyt tässä asiassa 27.6.1997. Kanne on kuitenkin nostettu vasta 30.6.1997.

4 Kantajana oleva valtio ei kiistä sitä, että kanne on nostettu asetetun määräajan päättymisen jälkeen. Se väittää kuitenkin, että tämä määräajan ylitys johtuu ennaltaarvaamattomista seikoista tai ylivoimaisesta esteestä EY:n tuomioistuimen perussäännön 42 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Se toteaa tältä osin, että kannekirjelmä lähetettiin 26.6.1997 pikapostina yhteisöjen tuomioistuimeen ja että käytetty pikapostipalvelu, joka on postin erityispalvelu, oli taannut, että posti jaettaisiin heti seuraavana päivänä. Postia Dublinista Brysseliin kuljettaneen lentokoneen laskeutuminen ja siten myös matkatavaroiden purkaminen oli kuitenkin viivästynyt. Niinpä kaikki kyseisessä lentokoneessa kuljetetut matkatavarat myöhästyivät jatkoyhteydestään Brysselistä Luxemburgiin.

5 Kantajana oleva valtio lisää, ettei tämän asian olosuhteissa voitu kohtuullisesti ennakoida, ettei pikapostin jakelupalvelu täytä velvoitteitaan. Se väittää lisäksi, että nämä ongelmat olivat täysin kantajan tahdosta riippumattomia ja että kantaja ei olisi kyennyt tekemään mitään varmistaakseen sen, että kannekirjelmä saapuisi Luxemburgiin määräajassa.

6 Aluksi on todettava, että kanteen nostamiselle asetettu määräaika, johon luetaan mukaan kantajalle pitkien etäisyyksien vuoksi myönnetty kymmenen päivän määräaika, päättyi tässä asiassa 27.6.1997. Näin ollen 30.6.1997 nostettu kanne on nostettu myöhässä.

7 Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut useaan otteeseen, että menettelyllisiä määräaikoja koskevien yhteisön säännösten soveltamisesta voidaan EY:n tuomioistuimen perussäännön 42 artiklan toisen kohdan mukaisesti poiketa ennalta-arvaamattomien seikkojen tai ylivoimaisen esteen vuoksi ainoastaan täysin poikkeuksellisissa olosuhteissa, koska näiden säännösten ankara soveltaminen vastaa oikeusvarmuuden vaatimuksia sekä tarvetta välttää oikeudenhoidossa kaikkea syrjintää ja mielivaltaista kohtelua (ks. mm. asia 42/85, Cockerill-Sambre v. komissio, tuomio 26.11.1985, Kok. 1985, s. 3749, 10 kohta; asia 152/85, Misset v. neuvosto, tuomio 15.1.1987, Kok. 1987, s. 223, 11 kohta; asia 276/85, Cladakis v. komissio, tuomio 4.2.1987, Kok. 1987, s. 495, 11 kohta ja asia C-59/91, Ranska v. komissio, määräys 5.2.1992, Kok. 1992, s. I-525, 8 kohta).

8 Niiden olosuhteiden, joihin kantajana oleva valtio on vedonnut, ei kuitenkaan voida katsoa olevan sellaisia poikkeuksellisia olosuhteita, jotka muodostavat ennalta-arvaamattomia seikkoja tai ylivoimaisen esteen edellä mainitussa määräyksessä tarkoitetulla tavalla.

9 Kantajana oleva valtio ei voi nimittäin pätevästi väittää, että lähettäessään kannekirjelmän pikapostina 26.6.1997 se olisi tehnyt kaiken tarpeellisen varmistaakseen sen, että kannekirjelmä saapuu ajoissa eli tässä asiassa heti seuraavana päivänä, kun sillä oli käytössään pitkien etäisyyksien vuoksi myönnetty kymmenen päivän määräaika, joka on laskettu postin kulun tavanomaisen keston perusteella ja ottaen huomioon postipalveluihin liittyvät mahdolliset ongelmat. Näin ollen kantaja ei voi myöskään vedota postipalvelujen poikkeukselliseen toimintahäiriöön välttääkseen menettelyllisen määräajan päättymisestä johtuvan oikeudenmenetyksen (ks. em. asia Ranska v. komissio, määräyksen 10 kohta).

10 Edellä esitetyn vuoksi kanne on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

11 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Komissio on vaatinut Irlannin velvoittamista korvamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Irlanti on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Irlanti velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 7 päivänä toukokuuta 1998.

R. Grass — kirjaaja

M. Wathelet — ensimmäisen jaoston puheenjohtaja